

Γραν. Περίστ.)—Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν.: Λακάου τὰ πρόβατα Περίστ. Θά τὰ λακήξω τὰ βόγια ἀπάνω 'ς τὸ βουνὸ Σουδεν. Ποῦ τὰ 'χες καὶ δὲν ἐφάγανε πρᾶμα, καὶ γιὰ-
da τὰ γλακᾶς; Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν.: || Παροιμ.

Ἀφιά γλακᾶς τὸ γάαρων, ἀφιά τὸν ἀποσταίνεις
(ἐπὶ τῶν βεβιασμένως ἐνεργούντων καὶ ὡς ἐκ τούτου ζη-
μιουμένων) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 1165 (ἐκδ.
Σ. Ξανθοῦδ.) αἰτὶς πιλαλεῖ 'ς τὴ μιά μερά, καὶ τίς γλακᾶ 'ς
τὴν ἄλλην Συνών. κ υ ν η γ ὠ, λ α λ ὠ, ξ ε κ ι ν ὠ, ξ ε-
τ ρ ε χ ὠ, τ ρ ε χ ὠ, σ α λ α γ ὠ. 2) Ἐκδιώκω, ἀποπέμπω
Πελοπν. (Καλλάβρυτ. Λάλ. Τρίκκ. Κορινθ. Οἶν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀμφ. Ἀχυρ. Γραν. Περίστ. Σπάρτ.): Τραῦα νὰ
λακήσ' τὰ γίδια ἀπ' τοῦ χουράφ' Ἀχυρ. Μ' ἐλάκηξε Κα-
λάβρυτ. Θά μὴ λακήσ' οὐ δάσκαλους ἀπ' τοῦ σκουλεῖο
Αἰτωλ. Τὸν-ι-λάξ'σι ἀπ' τοῦ χουράφ' τ' Ἀχυρ. Λάκα τ'ς
κόττις ἀπ' αὐτοῦ Αἰτωλ.

Β) Ἀμτβ. 1) Τρέχω, φεύγω δρομαίως σὺνηθ. καὶ Πόντ.
(Σινώπ.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Βάρ'το μὲ τὴ βίτσα,
νὰ ἰδῆς πῶς λακάει Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Πῆε νὰ τότε τσα-
κώση καὶ τοῦ λάκησε Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἀμα κἀνὴ νὰ μὲ
τσακώση, τοῦ λακάου αὐτόθ. Ἀμα μὲ δοῦνε, λακοῦνε Σάμ.
(Παλκιδόκαστρ.) Φουβήθ'κι κὶ λάξ'σι Στερελλ. (Φθιώτ.Φωκ.)
Ἐλάκηξε χωρὶς νὰ τὸν πάρουν μυρουδιὰ Πελοπν. (Ἀχαῖα)
Λάξ'σαν τὰ πρόβατα ἀπὸ μπουρστά μ' Μακεδ. (Παλιούρ.)
Ἐκεῖ πὸν πῆγα νὰ τὸ πιάσω, ἐλάκησε κ' ἔφυγε Εὐβ. (Αἰ-
δηψ.) Ἀπολύθηκα νὰ τότε πιάσω, ἀλλὰ τσεῖνος μοῦ λά-
τησε Μέγαρ. Τὰ γίδια λάξ'σαν τὸν κατήφουρον Ἡπ.
(Ζαχόρ.) Ἐγὼ βλέπω κὶ ἀβλακᾶς Φολέγ. Ἡ μάννα του τ'
ἀναβάστα κ' ἐγλάκα παραλοῖσμένη Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Τὸ
μυαλό μ' καμπόσις βουλὲς λακάει (λακάει = ἔχει διαλείψει)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ τὴν ἀχάμνια τὴν πολλὴ μοῦ λακάει τὸ
παντελόνι (μοῦ εἶναι πάρα πολὺ εὐρύχωρον) Πελοπν. (Γορτυν.)
Λάξ'σι ἀπ' τὸν πόνον (ἐπόνεσε πολὺ, ὥστε ἐτράπη οἶονεῖ εἰς
φυγὴν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὁ σ' ὁροῦ ποῦρ ε' λακίχον; (δὲν
βλέπεις πῶς τρέχει γρήγορα;) Τσακων. (Μέλαν.) Ἐλακίε ὁ
'αγὸ τὸ ἴσιμα (ἐλάκησε ὁ λαγὸς 'ς τὸ ἴσιωμα, εἰς τὸ ὀμαλὸν
μέρος) αὐτόθ. Νὰ λακτῆσ' νὰ μὴ τι πλιάσ' ὁ τσοπάν' (νὰ
τρέξης, γιὰ νὰ μὴ σὲ πιάσῃ ὁ τσοπάνης) Τσακων. (Χαβουτσ.)
|| Φρ. Τὸ λακίζω (φεύγω κρυφίως) Ζάκ. Κεφαλλ. Τοῦ ἐλά-
κησε (ἐνν. τὸ μυαλό, ἥτοι ἐτρελλάθη) Πελοπν. (Γορτυν.)
Συνών. φρ. τ ο ὕ ἔ σ τ ρ ι ψ ε. Ἐλάττισε τὸ κρασί (ἐξί-
τισεν) Πελοπν. Συνών. φρ. π ῆ ρ ε β ἄ γ ι α τ ὸ κ ρ α σ ῖ
|| Παροιμ. Γλακᾶ σὰ δοῦ παπλᾶ τὸ σκύλλο (ἐπὶ τῶν ἀδιακό-
πως τρεχόντων) Κρήτ. (Χαν.) Ὁποῖος γλακᾶ ἀποσταίνεται
γλήγορα (ἡ διαρκὴς κίνησις ἐπιφέρει τὸν πρόωρον κόπον)
Κρήτ. (Μόδ.) Ἀν ἀγλακᾶς κὶ ἄ δὲν ἀγλακᾶς, ἀπὸ τὴ δύχη
σου κὶ ἀβρός δὲ βᾶς (πᾶσα προσπάθεια πρὸς διαρκὴ βελτίω-
σιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς προσκόπτει εἰς προκαθορισμένην
ὑπὸ τῆς μοίρας κατάστασιν) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κάμ' τοῦ
λαγοῦ καλό, νὰ σὶ λέπ' νὰ λακάη (ἐπὶ τῶν εὐεργετηθέντων
καὶ ἀποφευγόντων τοὺς εὐεργέτας τῶν) Εὐβ. (Στρόπον.)
Ὁ ζουρλὸς εἶδε τὸ μεθυμένο κ' ἐλάκησε (ὁ μεθύων εἶναι
περισσότερον ἐπικίνδυνος τοῦ τρελλοῦ) Πελοπν. (Γορτυν.)
Διὰλους εἶδι τοῦ μὴ σμένον κὶ λάξ'σι (συνών. μὲ τὴν προη-
γουμ.) Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)

Χάρη σοῦ 'χω 'γώ, καβρέ, | νὰ γλακᾶς 'ς τὰ κάρβουνα
(ἐπὶ καυχωμένων δι' ἀνυπαρκτον γενναιότητα) Κρήτ. Συ-
νών. παροιμ. Σ ο ὕ ' χ ω χ ἄ ρ η, κ ἄ β ο υ ρ α | ν ἄ π η-
δ ᾶ ς τ ἄ κ ἄ ρ β ο υ ν α | σ ἄ β η δ ᾶ ς 'ς τ ὸ β ο τ α μ ὸ,
εἶ δ α χ ἄ ρ η ν ἔ χ ω ' γ ὶ; Σοῦ τάξανε γουρούνι; Πᾶρ'
τὸ σακκὶ καὶ λάκα (σπεῦδε εἰς πᾶσαν παρουσιαζομένην εὐ-

καιρίαν) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ. Ἀν βρῆς φαῖ, φάε.
ἂν βρῆς δουλειά, κάνε' ἂν βρῆς ξύλο, λάκα Πελοπν. (Ξηροκ.)
Σὰ οἱ χτ'πάει οὐ θιός, στέκα' σὰ οἱ χτ'ποῦν οἱ γ-ἀθρῶπ',
λάκα Σάμ. Αἰνιγμ. Ἀδὰ ἀδὰ πῖάνει τοῖχο κὶ ἀγλακᾶ
(ἀδὰ = σιγά' ὁ κκπνός) Κρήτ. (Πεδιάδ.) || Ἄσμ.

Οὐλ' οἱ κλέφτες λακοῦσανε κὶ οὐλ' οἱ κλέφτες λακοῦνε
κὶ ὁ γαρδιακὸς του ἀδερφὸς δὲ βόρ' 'ὰ δοῦ λακήση
(ἄ = νὰ) Πελοπν. (Λακων.)

Καὶ σὰν ἀποσκοτεῖνιαισε, ἐγλάκονα ὡς ἐβόρου
Κρήτ.

Μιὰ κόρβα γίδα λάκησε ἀπὸ τὸ πισωστρουῖ
(κόρβα = μαύρη) Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Κὶ ὅσες γρῆς τὸ 'κούσασι | οὐλές ἐγλακοῦσασι
Κάσ.

Καὶ ὅσοι ἀπομείναμε εἰς τὰ βουνὰ γλακοῦμε
Κρήτ.

Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Ἀπολλ. Τυρ., παρὰ Δουκ.,
«ἐγλάκησε μὲ τὴ χαρὰ κ' ἔφερε ξυλαρίκια». Βλ. καὶ Ἑρω-
τόκρ. Β 713 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' ἐγλάκηξε μὲ τὴ χαρὰ καὶ
μπάνει μέσ' 'ς τὰ δάση». Συνών. π ι λ α λ ὠ, τ ζ ι ρ ι τ ὠ,
τ ρ ε χ ὠ. β) Ἀναχωρῶ Πελοπν. (Γαργαλ. Κόκκιν. Παπ-
πούλ.): Λακάου γιὰ τὴν Ἰκλενα Κόκκιν. Παππούλ. Τὴν
αὐγὴν λάκησε γιὰ τὴ Χουχλαστή Γαργαλ. 2) Ἡ προστ. λάκα
ὡς ἐπίρρ. εἰς τὴν φρ. λάκα λούκα (λούκα = λέξ. πεποιημ.
κατὰ τὸ λάκα: τροχάδην) Πόντ. (Σινώπ.)

γλανίδι τό, Στερελλ. (Ἀστακ.) — Κ. Χατζόπ., Ἀγάπ.,
14. Heldreich, Faune de Grèce, 89 Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ.
Ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὁκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972),
472 — Λεξ. Π. Βλαστ. 433 γλανίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Τρι-
χων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ α ν ὸ ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δ ι.

Γ λ ἄ ν ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμι τοῦ γιόμα γλανίδια
'ς τοῦ νταβᾶ Κ. Χατζόπ., ἐνθ' ἄν.

γλανιδόπιττα ἡ, Δ. Λουκοπ., Αἰτωλ. οἰκῆς., 136
γλαῖ'δόπ'ττα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ α ν ῖ δ ι καὶ π ῖ τ τ α.

Πίττα παρασκευαζομένη μὲ ἰχθύες γ λ α ν ῖ δ ι α.

γλανοουρά ἡ, ἐνιχ. γκλιανουουριά Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ α ν ὸ ς καὶ ο ὕ ρ ἄ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ
ν ο υ ρ ἄ καὶ ν ο υ ρ ῖ ἄ.

Ἡ οὐρά τοῦ ἰχθύος γ λ α ν ὸ ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλανός ὁ, Θεσσ. Κυκλ. Μακεδ. Στερελλ. (Ἀγρίν. κ.ά.)
Μποέμ, Ντόπ. Ζωγραφ., 45 D. Bikelas, Faune grecque, 22
Th. Heldreich, Faune de Grèce, 89 Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ.
ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὁκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972),
472 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Δημητρ. γλανὸς Μύκ. Πελοπν. (Με-
γαλοχ.) Πόντ. ἀγλανὸς Θράκ. (Αἰν.) γλανὸς Βιθυν. (Μπασκ.
Πιστικοχ.) Μακεδ. (Δρυμ. Καστορ. Σιάτ.) κ.ά. — Γ. Μπα-
κάλ., Καναγκ. Καστορ., 23 γλανὸς Βιθυν. (Ἀπολλων.) Πόντ.
(Οἶν. κ.ά.) γλιανὸς Καππ. (Σινασ. κ.ά.) γκλιανὸς Μακεδ.
(Βόιον) γκλιανὸς Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Κοζ.) Σαμοθρ. γκου-
λιανὸς Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Μακεδ. (Βελβ. Βογατσ.) γλενὸς
Θεσσ. γλέμιος Μακεδ. Προπ. (Πάνορμ.) γλινὸς Λήμν.— Κ.
Οἰκονόμ., Δοκίμ., 2, 74 γουλιανὸς Λήμν.—Κ. Οἰκονομ., Δο-
κίμ., 2, 74 γουλιανὸς πολλαχ. γουλιανὸς Θεσσ. κ.ά. γλανέος
Πόντ. (Οἶν.) γλιανέος Πόντ. (Οἶν.) γλάνος Κορ., Ἀτ.,

